

Mihael Ende
satanarheologenijski alkoholik,
Napitak želja

Naslov originala:
Michael Ende, Der satanarchäolügenialkohöllische
Wunschpunsch © 1989 by Thienemann Verlag
(Thienemann Verlag GmbH)
Stuttgart/Wien
Illustration © F. J. Tripp
Copyright © za srpsko izdanje "Ružno pače"

Izdavači:
Ružno pače
Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad
Mono i Manjana – suizdavač
Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Urednik:
Nebojša Burzan

Tehnički urednik:
Ivana Todorović

Lektura i korektura:
Dijana Radinović

Za izdavača:
Miroslav Josipović
i Nenad Atanasković

ISBN 978-86-7608-068-7

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Mihael Ende

satanarheologenijski alkoholški;
NAPITAK ŽELJA

sa ilustracijama Regine Ken

Prevela: Mirjana Popović

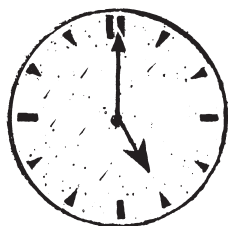

2010.

SADRŽAJ:

Pet sati	7
Pet sati i osam minuta	9
Pet sati i jedanaest minuta.....	12
Pet sati i dvadeset tri minuta	20
Pet sati i trideset minuta	28
Pet sati i četrdeset pet minuta	32
Pet sati i pedeset minuta	34
Šest sati	35
Šest sati i pet minuta	37
Šest sati i petnaest minuta.....	45
Šest sati i dvadeset minuta	48
Šest sati i trideset minuta	53
Šest sati i trideset pet minuta	55
Šest sati i četrdeset minuta	60
Šest sati i četrdeset pet minuta	63
Šest sati i pedeset minuta	66
Sedam sati	69
Sedam sati i pet minuta	71
Sedam sati i deset minuta	75
Sedam sati i petnaest minuta	79
Sedam sati i dvadeset minuta	81
Sedam sati i dvadeset tri minuta	83
Sedam sati i dvadeset pet minuta	84

Sedam sati i trideset minuta.....	91
Sedam sati i trideset četiri minuta	96
Sedam sati i četrdeset minuta	99
Sedam sati i četrdeset pet minuta	101
Sedam sati i pedeset minuta.....	107
Osam sati	112
Osam sati i pet minuta	118
Osam sati i petnaest minuta	122
Osam sati i trideset minuta	126
Osam sati i četrdeset pet minuta	130
Devet sati	134
Devet sati i petnaest minuta	138
Devet sati i dvadeset minuta.....	142
Devet sati i trideset minuta	146
Devet sati i četrdeset pet minuta	151
Deset sati.....	154
Deset sati i petnaest minuta.....	156
Deset sati i trideset minuta.....	159
Deset sati i četrdeset minuta.....	164
Deset sati i pedeset šest minuta.....	169
Jedanaest sati i osam minuta.....	174
Jedanaest sati i petnaest minuta	179
Jedanaest sati i dvadeset šest minuta	183
Jedanaest sati i trideset šest minuta.....	186
Jedanaest sati i četrdeset pet minuta.....	190
Jedanaest sati i četrdeset devet minuta.....	192
Jedanaest sati i pedeset dva minuta.....	195
Jedanaest sati i pedeset šest minuta.....	196
Ponoć.....	198

Tog poslednjeg popodneva u godini neobično rano se smračilo kao u rogu. Crni oblaci prekrili su nebo, a snežna oluja već je satima brisala kroz Mrtvi park.

U unutrašnjosti vile Košmar ništa se nije micalo – osim treperavog odsjaja vatre, koja je gorela zelenim plamenom u otvorenom kaminu, obasjavajući čarobnu laboratoriju avetinjskim svetlom.

Časovnik sa klatnom iznad kamina zveckajući je pokrenuo zupčanike. Bio je to svojevrsan zidni sat sa kukavicom, samo što je satni mehanizam umesto kukavice imao bolni palac po kome je udarao čekić.

– Jao! – reče. – Jao! Jao! Jao! Jao!

Bilo je, dakle, pet sati.

Obično bi izbijanje sata uvek oraspoložilo tajnog magijskog savetnika Belzebuba Bezumića, ali te novogodišnje noći pogledao ga je pre bi se moglo reći mrgodno. Bezvoljno je odmahnuo rukom i obavio se dimom iz svoje lule. Natmurenog čela predao se turobnim mislima. Znao je da mu predstoje veće neprijatnosti, i to uskoro, najkasnije u ponoć – na Novu godinu.

Čarobnjak je sedeo u svojoj prostranoj udobnoj fotelji, koju je pre četiri stotine godina jedan vampir nadaren za stolarski zanat napravio svojeručno od dasaka kovčega. Jastuci su bili presvučeni vukodlakovom kožom, koja se, doduše, u međuvremenu malo pohabala. Bio je to komad porodičnog nameštaja i Bezumić ga je poštovao, iako je inače imao napredne stavove i išao u korak s vremenom – barem što se tiče njegove profesije.

Pušio je lulu u obliku male mrtvačke glave, čije bi se oči od zelenog stakla užagrole svaki put kada bi povukao dim. Oblačići dima poprimali su u vazduhu raznorazne čudne oblike kao što su brojke i formule, zmije koje se uvijaju, slepi miševi, mali duhovi, ali pre svega znakovi pitanja.

Belzebub Bezumić duboko uzdahnu, ustade i ushoda se po svojoj laboratoriji. Pozvaće ga na odgovornost, u to je bio siguran. Ali s kim će imati posla? I šta može da iznese u svoju odbranu? A pre svega – da li će prihvatiti njegove razloge?

Bio je visok i mršav, sama kost i koža, i ogrnut raskošno nabranom kućnom haljinom od otrovnozelene svile. (To je inače bila omiljena boja tajnog magijskog savetnika.) Glava mu je bila mala, ćelava i izgledala nekako smežurana kao sasušena jabuka. Na njegovom kukastom nosu stajale su ogromne naočare crnih okvira i bleštavih stakala debelih kao lupa, koja su mu neprirodno uveličavala oči. Uši su mu štrčale sa glave kao drške lonca, a usne su mu bile tako tanke da je izgledalo kao da su mu usta brijačem usečena u lice. Sve u svemu nije baš spadao u ljude kojima bi čovek na prvi pogled poklonio poverenje. Ali to nije nimalo smetalo Bezumiću, on nikada nije bio društven. Po mogućnosti je više voleo da se osami i radi iz potaje.

U jednom trenutku zastade i zamišljeno se počesa po čeli.

– Barem bi eliksir broj 92 danas trebalo obavezno završiti – mrmljao je – barem to. Samo da me opet u tome ne spreči prokleti mačor.

On pride kaminu.

Zeleni plamenovi grejali su stakleni kotao na gvozdenom tronošcu, u kome se krčkala neka supica prilično gadnog izgleda – crna kao katran i ljigava kao puževa sluz. Dok je štapom od gorskog kristala ispitivački mešao sadržaj kotla, odsutno je osluškivao huk i zviždanje snežne oluje, koja je tresla prozorske kapke.

Supica će nažalost morati još dosta da se krčka pre nego što se ukuva i valjano preobrazi.

Čim eliksir bude gotov, postaće potpuno bezukusno sredstvanje koje može da se pomeša sa svakim jelom i svakim napitkom. Ko god bi ga probao, od tog trenutka čvrsto bi verovao da sve što Bezumić proizvede služi napretku čovečanstva. Čarobnjak je nameravao da ga ubrzo posle Nove godine isporuči svim samoposlugama u gradu.

Tamo bi trebalo da se prodaje pod nazivom „Muntermannova dijeta“.

Ali dotle još nije došlo. Za to je potrebno vremena – a upravo je to predstavljalo problem.

Tajni magijski savetnik odloži lulu i odluta pogledom u polumrak laboratorije. Odsjaj zelene vatre sjaktao je nad brdima starih i novih knjiga, u kojima su stajali sve oni recepti i formule potrebni Bezumiću za eksperimente. U mračnim uglovima tajanstveno su sjaktale retorte, staklene posude, flaše i spiralne cevčice, u kojima se tečnost svih boja dizala i spuštala, kapala i isparavala. Osim toga bilo je i kompjutera i električnih uređaja na kojima su stalno treptale majušne sijalice ili koji su tiho zujali i pištali. U mračnoj niši svetleće crvene i plave kugle bešumno su lebdele gore-dole, a iz jednog kristalnog suda kovitlao se dim, koji se u određenim razmacima zgušnjavao u svetlucač sa blasni cvet.

Bezumić je, kao što je već bilo rečeno, bio potpuno u toku sa savremenim razvojem, čak je u mnogim pogledima bio ispred njega.

Samo je sa rokovima bio beznadežno u zaostatku.

Trgnu ga tiho kašljucanje.

On se naglo okrenu.

Neko je sedeo u velikoj staroj fotelji.

Aha, pomisli, sad će početi. Sad samo ne smem da popustim!

Čarobnjak je, naravno – a naročito čarobnjak Bezumićevog kova – bio naviknut da se kod njega pojavljuju raznorazna čudna stvorenja, često nenajavljena i nepozvana; ali to su onda obično bili duhovi sa glavom pod miškom, trooka čudovišta sa šest ruku ili pak zmajevi koji bljuju vatru i neke druge nakaze. Tako nešto ne bi nimalo uplašilo tajnog magijskog savetnika, jer mu je to bilo dobro poznato obzirom da se svakodnevno ili svakonoćno sretao sa tim.

Ali ovaj posetilac bio je sasvim drugačiji. Izgledao je tako normalno kao bilo koji čovek sa ulice – upravo zastrašujuće normalno. Bezumić je baš zbog toga izgubio prisebnost.

To biće nosilo je pristojan crni mantil, kruti crni šešir na glavi, crne rukavice i držao crnu aktentašnu na koljenima. Njegovo lice bilo je potpuno bezizražajno, samo je bilo